

כל מטרתה מן המלל היודאיסטי והניסוח הפסבדרי משיחי.

דיוקנו של המשורר

(דמשך מעמ' 11)

הקרפטים: „חיי התחילו הרחק מצחור מותו, הוא כאלו נפתח כשער לי, ובגללו אני נמצא כאן בחלק מכל אשר נותר אחר השלג“. דרך דמות שאיננה קרובת משפחה [מי מכיר? מי יודע?] אך המשורר הש אליה קרבת גורל למרות זרותה: וכלה בהת-בוננות בוגרת בילדים שגורלם יהיה כגורלו או כגורל חבריו שנותרו בגשם בשדה הקרב.

„אל ותכונן למחר“ אומר המשורר בשיר שנושא שם זה. „בכה את עתיד הייך“ [עמ' 269] וזאת אחר שהזוהרת: „[— — —] עמד במקום, שבו ילמדו כתללים הוא כמלכול גל יים. / אל תקרב צרר מהו. / זה המקום, / אל הנוע. עברת / נסית. חייבת צולמת.“

כך, בשלושה הצילומים, מודד עמיחי כאותם פקדי יבא ואינם „את המרחק מן החיים עד המחיים“ [הלל בנרתי. עמ' 69]. מתוך נקודת ראות של יבדי ראי: שהי בחבל ארץ בו רואים ילדות שם ית: גלל חבל מוכה בארץ ושוב מתרומם

היה
את
עוד
עלה.
ללא
ותיו.
נית.
מצב
ככל
דירה
חוד.
ראל
הגת
לכות
קרב
אכי
יחב
לפי
בסי
ליהם
ירוח
זה
דיה
לא
ערה.